

עיתון ליד"ה

עורך ראשי: עילי נורני

נובמבר 2023

מורה מלווה: רענן פורשנר

עורך גרפי: הלל בנבגי

עיתון התלמידים של ליד"ה כואב את נפילתו של
אלעד ששון ז"ל

בוגר מחזור פ"ב

7.10.2023-11.2.2002

יהי זכרו ברוך

דבר מנהל בית הספר

ארז הקר

תלמידות ותלמידים יקרים, ימים מורכבים וקשים ממשיכים לעבור על כולנו מאז השבת האיומה בשבעה באוקטובר. אנחנו דואגים ליקירנו שמגוייסים, ודואגים וחושבים על החטופים, הנפגעים, המפונים והחיילים. כולנו עוקבים מדי יום אחר ההתפתחויות ומקווים לימים שקטים יותר.

ביומה הראשון של המלחמה נהרג בוגר בית הספר אלעד ששון (מחזור פ"ב), ובוגר נוסף נפצע באורח קשה. ליבנו עם משפחתו של אלעד, ועם שתי אחיותיו בוגרות בית הספר, ואנו מאחלים החלמה מהירה לפצוע ומחזקים את משפחתו.

בתוך בית הספר
התרמנו, מיינו,
ושלחנו מאות ארגזים
של ציוד לטובת
יחידות צבאיות
ולטובת המשפחות
המפונות ברחבי
הארץ, ובמקביל
התרמנו כחמישים אלף
ש"ח לטובת משפחות
שנפגעו או פונו

קהילת בית הספר נרתמה לסייע ולתמוך בדרכים שונות במאמץ האזרחי הנרחב

והמרשים שמאפיין את החברה שלנו בשלושת השבועות האחרונים:

בתוך בית הספר התרמנו, מיינו, ושלחנו מאות ארגזים של ציוד לטובת יחידות צבאיות ולטובת המשפחות המפונות ברחבי הארץ, ובמקביל התרמנו כחמישים אלף ש"ח לטובת משפחות שנפגעו או פונו. בבית הספר התקיימה, בסיוע אנשי צוות ותלמידים, מכירה של מאות ק"ג של תוצרת חקלאית מעין הבשור.

במהלך השבועות האחרונים יצאו כיתות שונות גם מחוץ לבית הספר להתנדבות במרחבים שונים בירושלים שעוסקים במתן סיוע מגוון לטובת המשפחות המפונות, ובמקומות בהם שוהים המפונים.

בית הספר גם קלט שלושה תלמידים שפוננו מבתיים, ואנו פותחים את שערנו לתלמידות ותלמידים נוספים שעוד יגיעו אלינו. בנוסף הצענו את עזרתנו במסגרת יוזמה להקים בית ספר בקמפוס גבעת רם לטובת תושבים וקהילות שפוננו.

בנוסף למאמץ שלנו לתרום לעשייה האזרחית הכללית, דאגנו לסייע במשלוח של אריזות מזון לקראת השבת למשפחות

לאמירות פוגעניות
וגזעניות, אין מקום
בחברה הדמוקרטית
ככלל, ואין להן מקום
בבית הספר שלנו
ובפרט לא כלפי
תלמידים ותלמידות,
שהם חלק בלתי נפרד
מהקהילה שלנו

האסון הכבד והטבח המחריד שהתרחש
בדרום על ידי ארגון החמאס מציפים אצל
כולנו רגשות קשים. הפחד, החשש
וההתמודדות עם הרוע הבלתי נתפס
קיימים באופן טבעי אצל כולנו. כל אלו
עשויים להביא אותנו לעיתים
להתבטאויות קשות ומכלילות, שגם אם
מקורן בפחד ותסכול, הן פסולות.
התחושות הקשות בתוך המציאות
המורכבת שבה אנו חיים מובנות, אך כולנו
צריכים להיזהר ולשים קו גבול ברור -
לאמירות פוגעניות וגזעניות, אין מקום
בחברה הדמוקרטית ככלל, ואין להן מקום
בבית הספר שלנו ובפרט לא כלפי
תלמידים ותלמידות, שהם חלק בלתי נפרד
מהקהילה שלנו.

בתקווה לימים טובים,

ארז

של אנשי צוות מגוייסים, למשפחות בהן
בן או בת הזוג מגוייסים, ולמשפחות של
תלמידים שיש להם אח שנפצע.

החזרה להוראה
"רגילה" בשעה
שהמדינה נמצאת
במלחמה, אינה
פשוטה ומעלה תהיות,
שאלות וקשיים

במקביל לעשייה הזו, חזרנו בהדרגה
ללמוד בבית הספר. החזרה להוראה
ולמידה חשובה. החזרה נכונה לתלמידות,
לתלמידים ולרוב אנשי הצוות, גם בתקופה
קשה זו. כדי לאפשר את החזרה גייסנו
מאבטחים נוספים, הכשרנו מרחבים
מוגנים בבית הספר, ומצאנו מרחבי למידה
בקמפוס של גבעת רם בסיוע
האוניברסיטה העברית.

יחד עם זאת, החזרה להוראה "רגילה"
בשעה שהמדינה נמצאת במלחמה, אינה
פשוטה ומעלה תהיות, שאלות וקשיים.
אנו מזמינים את התלמידות והתלמידים
לשתף את המחנכות, המחנכים, היועצות,
המורים וחברי ההנהלה בקשיים, ובהצעות
ביחס ללמידה או לפעילויות ייחודיות,
לרבות פעילויות התנדבותיות, הקשורות
לתקופה.

דבר העורך

עילי נורני

חסר. כל השאלות והעניינים הללו היו טובים ויפים ומילאו אותי עניין והתרגשות, אבל אט אט הרגשתי כיצד התכלית שלשמה אני חוקר חומקת מבין ידי.

הדבר הבסיסי ביותר
שמגדיר את אותו
מקדש בביר המכונה
תרבות המערב, ואת
היותנו בני אדם
תבוניים עימו, הוא
הפליאה.

מהר מאוד התחילה לטרוד אותי השאלה: מה הטעם לשאול ולתהות ולעשות ולחקור, כאשר העולם נראה מצד אחד כה כביר ונורא אל מול האדם הקטן, ומן הצד השני כה סופי ומוגבל?

זה דבר נורא לו, לאדם, לראות את עולמו כמוגבל. באמת. חשבו על כל הסיפורים האהובים עליכם – הארי פוטר, הנער שבאמצע חייו לפתע גילה עולם חדש ורוחש של קוסמים שישב ממש מתחת לאפו, אינדיאנה ג'ונס, הפרופסור לארכיאולוגיה שיוצא להרפתקאות מדהימות, מוצא אוצרות מופלאים ונלחם

זהו הגליון הראשון שלי כעורך וכבר אנו מוצאים עצמנו בתקופה קשה ומאתגרת זו, כך שזה היה רק נכון שאוסיף כמה מילים משלי. במשך שני ימים ישבתי מול המחשב בלי תוצר, עם כל מיני רעיונות ושברי משפטים, עד שהערב סוף סוף כל הרעיונות הללו התגבשו לכדי טקסט אחד (כאן עליי גם להתנצל על אורך הטקסט).

אני מבקש מכם שתראו את הטקסט הזה כמתנה כנה ממני. אמנם לא ידוע לי שיש לה ערך כספי, ולא תוכלו להציב אותה על המדף, אבל היא בכל זאת בין הדברים יקרי הערך ביותר שיש לי לתת – שתי מסקנות בנוגע לעולם, שאני מקווה שישנו את חייכם כפי ששינו את שלי ויעזרו לכם לעבור את הזמנים הקשים הללו.

1. פליאה

אחד האירועים המכוננים מבחינתי בשנות התיכון שלי היה השיעור הראשון של מגמת פילוסופיה. באותה התקופה הייתי נער שאמנם אהב מאוד ללמוד ולשאול שאלות, בחטיבת הביניים הייתי בעתודה ההומניסטית ובתיכון הצטרפתי לתכנית המחקר אלפא, אבל בכל זאת חש שמשהו

של הפליאה. הבודהיסטים, למשל, מתרגלים מדיטציה ומודעות במהלך כל חייהם כדי שיוכלו לחיות ברגע ולהיות תמיד סקרנים כלפי העולם המופלא הסובב אותם.

את כל זאת גילה אותו נער שנכנס אחר צהריים אחד לספרייה לשיעור הראשון של מגמת פילוסופיה, ועם כל החנוניות שבדבר, עליי להודות בכנות, כי שיעורי פילוסופיה היו מהשיעורים הטובים שאי פעם השתתפתי בהם, ושהשפעתם עליי, כפי שאני תופס זאת, הייתה גדולה כמעט מכל מסגרת חינוכית אחרת בה אי פעם השתתפתי. הפילוסופיה הפכה נער שאוהב לשאול שאלות לאדם שמבין את התכלית של שאלות ומוכן לצאת אל מעבר לדוגמות התפיסיות שלו, ובזה, אני סבור, וכדבריו של ברטנרד ראסל: "טובה העליון".

2. לעשות

מעולם לא זכיתי להכיר לעומק את ציון, איש המשק שלנו שהלך לעולמו לא מזמן. הייתי רואה אותו במסדרון פה ושם, מורים שלחו אותי לבקש ממנו משהו איזו פעם או פעמיים, אבל לא יותר מכך. מרבית היכרותי עם אישיותו של האדם התרחשה כשישבתי לערוך את כתבת הזיכרון

באויבים מרושעים (ואיכשהו שומר על התסרוקת לכל אורך הדרך), או שאולי תבחרו כיוון קלאסי יותר, יאסון והארגונאוטים, היוצאים למסעות בימים, אולי?

מעל לכל, היו אלה
הסיפורים על עשייתו
שעוררו בי הערכה
עמוקה לאדם הזה
שבקושי הכרתי לפני
כן, וצער עמוק על
לכתו.

אני מקווה שהנקודה שלי ברורה – הדבר הבסיסי ביותר שמגדיר את אותו מקדש כביר המכונה תרבות המערב, ואת היותנו בני אדם תבוניים עימו, הוא הפליאה. הוא התפיסה שהעולם לא מוגבל כלל ועיקר, אלא ענק ומופלא, ובכל זאת אין הוא עוין לאדם הקטן, וביכולתנו להשתמש בתבונה כדי להבין אותו.

אותה סקרנות הממלאת את הלב יראת כבוד לקיום האדיר, מהגדול והבוהק שבכוכבים ועד לגרגיר האבק הקטן ביותר (וכפי שאנו יודעים היום, אף לדברים הקטנים ממנו), היא היא התכלית של כל חקירותינו ושאלותינו, והיא למעשה, התכלית של כלל התרבות האנושית. אף התרבות המזרחית מדגישה את חשיבותה

שהעיתון פרסם לזכרו. במסגרת המשימה הזו נחשפתי להספדים רבים שספדו לו ולדברים רבים שאמרו עליו.

בגילוי לב אודה כי חלק מהטקסט היה יבש לטעמי – אותן מילים שאומרים על כל מי שהולך לעולמו, ושעם כמה שהן מרגשות, אין הן מספקות מידע על האדם עצמו. החלק שבאמת עצר את הנשימה באפי וגרם לצער כנה ואמיתי להתגבש בליבי היו הסיפורים עליו. תמה אחת חזרה בכל אחד ואחד מהסיפורים, הן אלו שתקראו בכתבה שלפניכם הן אלו שלא נכנסו מסיבות שונות – העשייה הבלתי פוסקת של ציון.

סיפור אחד סיפר על תלמידה שבכתה במסדרון וציון, ללא מילים, השאיר לצידה עוגה כדי לנחמה. אחר סיפר על כל הפעמים בהן הוא עזר למורים, ורבים נוספים על עוד המון מקרים דומים. מעל לכל, היו אלה הסיפורים על עשייתו שעוררו בי הערכה עמוקה לאדם הזה שבקושי הכרתי לפני כן, וצער עמוק על לכתו.

הצטערתי על אותה גדלות נפש בה קם אדם בבוקר ובליבו בקשה כנה לעשות טוב. הורשמתי עמוקות מאותה נכונות

לעשות מעל ומעבר, גם כאשר אינך מקבל על כך תמורה, ולהביא לעולם מעט אור.

אני מאמין כי עלינו לראות בכל אלו מקור להשראה עמוקה, לשיעור על הדרך בה ניתן להאיר את העולם. גם אם אינך פילנתרופ עשיר שמאכיל מיליוני רעבים, גם אם אינך גיבור על המציל את העולם עוד לפני ארוחת הבוקר – ביכולתך להיות טוב.

הטוב לא מצוי רק באיזו מטרה רחוקה, על אף שגם הצבה של כזו היא חיונית עד מאוד, הוא בכל צעד שנעשה. הוא מצוי בהחלטות הכי קטנות ושוליות שלנו, והוא תלוי אך ורק בבחירות שאנו עושים.

בעבר שמעתי פרשנות שאני מחבב למושגים של גן העדן והגיהנום. הפרשנות טענה כי אף אחרון האתאיסטים מחוייב להכיר באמיתותם של המושגים הללו. גם אם לא יאמין כי אלו עולמות מטפיזיים אליהם מגיע האדם לאחר מותו, עליו לפחות להודות שבחייו, הם קיימים בהחלט. הרי אותו האדם שינהג בכבוד ובהגינות ובהתאם למידותיו הטובות, יזכה להזדמנות לשפר את עולמו, הן הפיזי הן הנפשי, וזה שלא – ידון את עצמו, ופעמים רבות גם את הסובבים אותו ואת העולם, לסבל, לכעס ולשנאה.

2. זכרו כי רק אתם תקבעו את דרכיכם בחיים, נתונה בידיכם חירות מקודשת לקבוע כיצד להתמודד עם מצבכם בחיים – נצלו אותה כהלכה, ולא משנה כמה רע סביבכם, הקדישו את עצמיכם לטוב.

אני מקווה כי לפחות בתחומה של עצתי הראשונה, יעלה ביד העיתון להציע לכם עזרה. מי ייתן ותהיה לנו שנה מעניינת, רגועה (לפחות כמה שניתן) ומעל לכל – מופלאה.

זכרו זאת – גן העדן והגיהנום הם ממשיים מאוד, ממש כאן עלי אדמות, וההחלטה נתונה אך ורק בידיכם לאן תחליטו ללכת, ולא יזו צורה תעצבו את העולם הסובב אתכם.

במאמר הזה ביקשתי לספר שני סיפורים, מהם אני מבקש להוציא שני עקרונות שבעיני הם מהחשובים ביותר לכל אדם, ובעת אנסח אותם בפשטות:

1. הרשו לעצמיכם, או טוב מכך, דרשו מעצמכם, לחיות בפליאה – שמעו את המוזיקה שהעולם מנגן לאוזניכם.

משלנו: סיפורי גבורה של ספורטאים בוגרי בית הספר

כתבה: לי צוק

בימינו מדינת ישראל מצויה בתקופה קשה, וראוי לציין לצד את הגבורה המדהימה של שני אנשים, בוגרי בית הספר: גיא מזרחי היה בנבחרת הכדורעף מכיתה ז' ובתיכון הפך לקפטן הקבוצה, וכיום הוא מפקד טנק. ביום הראשון למלחמה גיא וחבריו לטנק חיסלו מחבלים רבים, ובאיזשהו שלב הטנק שלהם נפגע ולא יכל לנסוע, אך למרות זאת הם שמרו על קור רוח והמשיכו לירות במחבלים שהתקרבו. במזל גדול גיא וכל החיילים בטנק חזרו בחיים.

עוד אדם חשוב הוא אלעד ששון, שהיה כדורסלן בנבחרת. במלחמה, כשמחבלים נכנסו לבתים, היחידה שלו חיסלה את כולם, והצילה 30 אנשים! לצערנו הרב 3 חיילים נפצעו, ו-3 חיילים, ביניהם אלעד, נהרגו. יהי זכרם ברוך.

פינה לזכרו של אלעד ששון שהוקמה בבית הספר

ציון דרור (1959-2023)

בית הספר ליד"ה כואב את לכתו של ציון דרור, מטובי אנשיו • כתבה: רות בילו

ציון דרור נולד באיראן ועלה לארץ בשנת 1965 (בגיל שש). בצבא, שירת בחיל האוויר כטכנאי מטוסים וכשהשתחרר הקים עסק לאנטנות בשם "אנטנות ציון", אותו ניהל במשך שבע שנים. במשך שלוש שנים עבר כמאבטח במוזיאון ישראל, ולאחר מכן התחיל לעבוד בבית הספר, מקום בו הוא עתיד לעבוד ב-29 השנים הבאות. ביום אחרי השבעה, נשתל לזכרו עץ זית בגינת חדר המורים, כסמל לאהבתו לצמחים. יהי זכרו ברוך.

הנה כמה דברים שאמרו עליו מורים, הורים ומכרים:

- היה לו לב מאוד מאוד גדול. הוא תמיד עזר לכולם. הוא היה מגיע אלי לפעמים לחדר היועצת, משתף ומספר על המחשבות שלו. הוא דיבר על האהבה הגדולה שלו לטבע, על המפגשים עם בוגרי בית הספר ברחוב או בשוק ועד כמה הם שמחים לראות אותו.

- איילת אלדן

- ציון היה איש משק בבית הספר כבר יותר מ-29 שנה, אך ברמה המהותית, גם בגלל הקשר שהוא יצר עם הבוגרים, הוא היה אחד מהסמלים של בית הספר. - ארז הקר
- הוא ידע לראות כל אחד מאיתנו. לזהות מורות ומורים ביום עבודה עמוס ולהניח להם פרי על השולחן "כי בטח לא הספקת לאכול היום". לראות תלמידה בוכה במסדרון, לחזור אליה עם עוגה ביד ולהניח לצידה מבלי לומר דבר. - ארז הקר

- ברוך דיין האמת. איזה איש הוא היה. נשמה טובה, איכפתי ומשקיע מכל הלב. כל כך עצוב. - **נטע הבלין** (פייסבוק)
- איזה איש טוב! עם חיוך, מילה טובה ותמיד נרתם לעזרה! בטוחה שבית הספר יראה אחרת בלעדיו. - **נירה קבנסטוק** (פייסבוק)
- המילה לב הופיעה בצורות שונות שוב ושוב. טוב לב, לב חם, לב אוהב, לב מזוקק, לב רחב, לב זהב, לב ענק, הלב של הליד"ה, איש שכולו לב. גם המילים נתינה ועזרה חזרו על עצמם עוד ועוד, לצד אמירות על היותך איש חם, חייכן, נעים, נדיב, מקסים, טוב, יקר, וצנוע. - **ארז הקר**
- ציון לא היה רק איש משק, היה איש חינוך - הוא אומנם לא היה מורה, לא נכנס לכיתות ולא העביר שיעורים, אבל התנהלותו ויחסו לאחר לימדו את התלמידות והתלמידים שיעור חשוב באמפתיה, בצניעות וביכולת לתת לאחר מבלי לצפות לתמורה - **ארז הקר**
- איזה איש מיוחד, מלא צניעות ורצון לסייע ומעל הכל תמיד בחיוך. יהי זכרו ברוך. - **ענת סבר פייגין** (פייסבוק)

עץ הזית ששתלו בחצר חדר המורים

50 שנה למלחמת יום הכיפורים: האם למדנו את הלקח?

לאורך חמישים השנים האחרונות, ליוותה את החוויה הישראלית, ובעיקר את זו הצבאית, צלקת אחת נוראה - מלחמת יום הכיפורים ● הסרט גולדה אשר יצא לאחרונה והפרוטוקולים שנחשפו אחרי 50 שנה שפכו אור על המלחמה ועל הגורמים לה ● כתבה: יעלי מלול

בוודאי יודעים על כך ולמרות זאת אין שום תגובה מצדכם... או שאתם יודעים הכול ובטוחים בעצמכם ומתכוונים להשמיד את הצבא המצרי, או שאתם יותר מדי טיפשים ואינכם יודעים מה נעשה ועד כמה זה חמור".

בשישה באוקטובר 1973, בעיצומו של יום כיפור, בשעה חמישה לשתיים בצהריים, פתחו צבאות מצרים וסוריה בהתקפה נגד ישראל. מצרים תקפה בדרום וסוריה באותו זמן תקפה ברמת הגולן. רק זמן קצר לפני כן הרמטכ"ל דדו קיבל אישור לגייס את כלל כוחות הצבא, פעולה מיוחדת המכונה "גיוס מילואים מלא".

ציטוט של אלי זעירא, ראש אמ"ן (אגף המודיעין) לשעבר אשר נחשב כאחראי יותר מכל להפתעה שפקדה את צה"ל עם תחילתה של מלחמת יום הכיפורים, מבהיר את חשיבותו המכרעת של גיוס המילואים במלחמה: "אנחנו פה סביב 30 שעות לפני המלחמה". הוא הוסיף: "אם הם היו מגייסים לפי תורת הביטחון - הגיוס היה מתחיל במרווח של יותר מ-24 שעות. [לגופו של עניין, הם התחילו את הגיוס שש שעות לפני

בכתבה זו אני רוצה להציג בקצרה את המחדלים ואת הטעויות שנעשו טרום המלחמה, ולשאול, לאור המצב בו ישראל מצויה כיום: האם למדנו את הלקח מהפעם ההיא?

למרות שהיו התראות רבות שמלחמה עומדת בפתח, בישראל חשבו שמדינות ערב יפחדו לתקוף אותנו בגלל שאין להן מספיק כוח. בדיעבד, מתברר כי זו הייתה טעות גדולה.

הטעות של ישראל בהבנת הכוונות של מצרים וסוריה קשורות בשמו של אשרף מרוואן, שכונה "המלאך". הוא היה בכיר מצרי וריגל לטובת ישראל. הוא היה זה שהעביר לראש המוסד לשעבר, צבי זמיר, את ההתרעה על המתקפה המשולבת של צבאות מצרים וסוריה בלילה שלפני פרוץ המלחמה.

להלן ציטוט של מרוואן מפגישת האזהרה יום לפני פרוץ המלחמה:

"אני והייכל [שהיה בעבר איש סודו של הנשיא המצרי נאצר] התפלאנו איך זה שבמצרים יודעים הכול, שהצבא כולו בחזית ושיש מצב הכן של 100%, וגם אתם

ולמרות זאת לא עשתה מספיק כדי להגן על עצמה מראש.

ניתן לומר כי אמנם
הסקנו מסקנות וערכנו
תחקירים על מלחמת
יום הכיפורים, אך לא
יישמנו את המסקנות,
ולכן ההיסטוריה
חוזרת על עצמה ביתר
שאת כיום.

כמות ההרוגים בישראל הייתה 2,656 אנשים וכמות הפצועים הייתה 7,251 אנשים. בשל הלחץ הציבורי ומספר הקורבנות הגדול, לאחר המלחמה הוקמה ועדת חקירה ממלכתית - ועדת אגרנט. הוועדה חקרה את הכנות צה"ל למלחמה, את המידע המודיעיני שהתקבל לפניה ואת המהלכים שננקטו נגד האויב. הוועדה שמעה 90 עדים במשך 156 ישיבות ואספה 424 מסמכים. בזמן דיוני הוועדה קמו כמה תנועות מחאה, הידועה בהן של קצין צה"ל, סרן במילואים מוטי אשכנזי, שדרשו פעולה בעקבות הכשלים שנתגלו במלחמה.

ב-1 באפריל 1974, הגישה הוועדה דו"ח ביניים, שפורסם בתקשורת למחרת ועורר סערה. היא קבעה כי היו בידי אגף המודיעין ידיעות מתריעות רבות על המלחמה הקרבה, אולם אלי זעירא, שכבר צוטט למעלה מאשים את גיוס המילואים בכשלי המלחמה

המלחמה]. יכלו להתחיל 30 שעות לפני, התחילו שש שעות. ומזה נבנה הסיפור כאילו הופתענו".

לדעתי, משה דיין הוא
הגורם המכריע לכשל,
והוא הנחה את גולדה
שלא לפתוח במלחמה.
גולדה מצידה נמנעה
מלהקשיב לגורמים
מסביב ובחרה
להקשיב למשה דיין

כפי שניתן לראות, הייתה בעיה גדולה מאוד עם גיוס המילואים. אבל האם ניתן היה להיערך למלחמה באופן טוב יותר? לא בהכרח.

ראשית, גיוס עולה כסף רב, במיוחד אם הוא ממושך. כלומר, לו היו מגייסים את כל אנשי המילואים 30 שעות או יותר לפני פרוץ המלחמה, כוחות האויב היו עשויים לגלות זאת וייתכן שלא היו פותחים באש עד שהתקציב לגיוס המילואים ייגמר - מעין מהלך התשה. כלומר, ישראל לא כל כך יכלה להיערך מהבחינה הזו. לעומת זאת, ישראל בהחלט יכלה להציב שמירה יותר גדולה בגבולות ולהפגין זהירות רבה יותר. וזה בדיוק, לתפיסתי, המחדל המרכזי של מלחמת יום הכיפורים - הממשלה הייתה מודעת לכך שכנראה הולכת לפרוץ מלחמה,

כי אמנם הסקנו מסקנות וערכנו תחקירים על מלחמת יום הכיפורים, אך לא יישמנו את המסקנות, ולכן ההיסטוריה חוזרת על עצמה ביתר שאת כיום.

הרי זו הייתה מתקפה שתוכננה זמן רב מראש. היו אנשים שהתריעו, גם אם לא על היקף הטבח שבוצע בפועל, על אימונים חשודים וסיכון לפעולות בגדר.

המוטיב שחזר על עצמו היה ההפתעה. במלחמת יום הכיפורים לא האמינו שזה יקרה ולא התכוננו לזה כמו שצריך. גם עכשיו לא התכוננו לכך – וזה קרה. משפחות שלמות נרצחו בדם קר. ילדים, מבוגרים וקשישים נחטפו לרצועת עזה. זה מה שקורה כשיש אזהרות, אבל בוחרים להתעלם מהן. כנראה שמהתחקירים של מלחמת יום כיפור, בצירוף התחקירים שיתווספו על המלחמה החדשה, יש לנו עוד הרבה מה ללמוד.

אני מאחלת תנחומים לכל משפחות קורבנות הטרור, רפואה שלמה לכל הפצועים, רפואה שלמה בגוף ובנפש, ומייחלת לשובם של השבויים בשלום ובקרב.

**ובהצלחה לכוחותינו שמגנים על מדינתנו
האהובה**

**ימים קשים עוברים, אבל מדינת ישראל
תנצח ותנוחם!**

העריך אותן לא נכון עקב גישה כושלת במסגרת מה שהוועדה כינתה הקונספציה (קונספציה היא השקפת עולם מגובשת – האופן בו אנשים בונים לעצמם סיפור ובהתאם לו הם רואים את העובדות). הוועדה המליצה להעביר את זעירא מתפקידו.

משפחות שלמות

נרצחו בדם קר.

ילדים, מבוגרים

וקשישים נחטפו

לרצועת עזה. זה מה

שקורה כשיש

אזהרות, אבל בוחרים

להתעלם מהן.

הוועדה הטילה את האחריות לכשלים המודיעיניים על הדרג המבצעי, ולעומת זאת לא מצאה דופי בהתנהלותו של שר הביטחון משה דיין, ושיבחה את התנהלותה של ראש הממשלה גולדה מאיר.

באופן אישי, אני לא מבינה איך הוועדה הגיעה למסקנה זו. לדעתי, משה דיין הוא הגורם המכריע לכשל, והוא הנחה את גולדה שלא לפתוח במלחמה. גולדה מצידה נמנעה מלהקשיב לגורמים מסביב ובחרה להקשיב למשה דיין.

בימים אלו, לאחר מתקפת טרור איומה שקרתה בהפתעה במדינת ישראל, כאשר נעשה טבח המוני ומתוכנן בארץ, ניתן לומר

מה המצב? - תלמידים מספרים על תחושות וחוויות

- בתקופה הקשה הזו כולנו מתמודדים עם רגשות ותחושות שונים, משונים וקשים ●
שני תלמידים הסכימו לשתף אותנו במה שהם חווים ● ערך: עילי נורני

רפאל מוגרמן, תלמיד כיתה ו'4, תושב ענתות

את המצב ביישובי יו"ש ניתן לתאר בשתי מילים - שקט מתוח. מצד אחד, לא אירעו הרבה אירועים ביטחוניים מאז ה-7 באוקטובר וגם אזעקות כמעט ולא היו, אך מצד שני, יש כוננות גבוהה מאוד, גם בקרב הצבא וגם בקרב התושבים. יש בסיס שנמצא קרוב לבית שלי ואני חולף לידו בכל פעם שאני יוצא מהישוב, מעולם לא ראיתי כמות כזו של מכוניות חונות בו. מהצד האזרחי, הוקם משמר שמבצע סיורים על הגדר והקים מוצבים בשער הכניסה. יש הרבה מאוד מתנדבים בקרב תושבי הישוב.

יש בסיס שנמצא קרוב
לבית שלי ואני חולף
לידו בכל פעם שאני
יוצא מהישוב, מעולם
לא ראיתי כמות כזו
של מכוניות חונות בו

לצערי, שנים שאנו נאלצים להתמודד עם מתקפות טרור חוזרות ונשנות, אמנם לא בסדר גודל נוראי כזה, אך יש לנו היכרות טובה עם האויב. לכן, כואב לנו מאוד כשאנחנו שומעים על דבר שכזה. תושבי יהודה ושומרון תומכים בתושבי הדרום ומאוחדים עם כל שאר המדינה במאבק. עם ישראל חי.

תומר בלך, תלמיד כיתה ו'4, תושב בית הכרם

התקופה הנוכחית קשה מאוד לכל החברה שלנו, כל אחד עם התמודדות משלו או בעיה משלו או נקודה שקשה לו אישית איתה, אני יודע שאצלי אישית הדבר מתבטא בפחד על החברים בחזית ועל

שלומם שאינו מובטח, אבל כמו שאמרתי, אצל כל אחד זה שונה.
החזרה לשגרה היא קשה במיוחד, הרצון לעזור ולתרום והדברים שמכבידים על המחשבה ומקשים על הלמידה והשגרה

של חוגים ופעילויות שמרגישות פחות חשובות ומשמעותיות לאור המצב. עם זאת, חובתנו היא להמשיך בשגרה בשביל לא לתת לחמאס לנצח.

אני את הנופלים
הנוכחיים לא הכרתי
אישית, אבל גם
לראות אנשים שאני
מעריך, שגדולים
ממני, מתפרקים
וקוברים את חברים
שלהם זה אינו מראה
קל

תקופה לא פשוטה לפנינו, יגון וכאב הפכו להיות חלק בלתי נפרד מהחיים ואנחנו חווים את המציאות המסובכת.

אני את הנופלים הנוכחיים לא הכרתי אישית, אבל גם לראות אנשים שאני מעריך, שגדולים ממני, מתפרקים וקוברים את חברים שלהם זה אינו מראה קל.

אני יודע על הרבה אנשים שהם מלאים בזעם וכעס ואני מנסה לתעל אותו לכושר גופני ושיפור עצמי כמה שיותר.

אבל לא הכל רע, העם הישראלי חזק ומאוחד יותר מתמיד, אני והחברה סביבי משקיעים כמה שיותר בעזרה ונתינה לאחר כך, שלא יחסר כלום ושנעבור את זה כמה שיותר מהר ובצורה טובה.

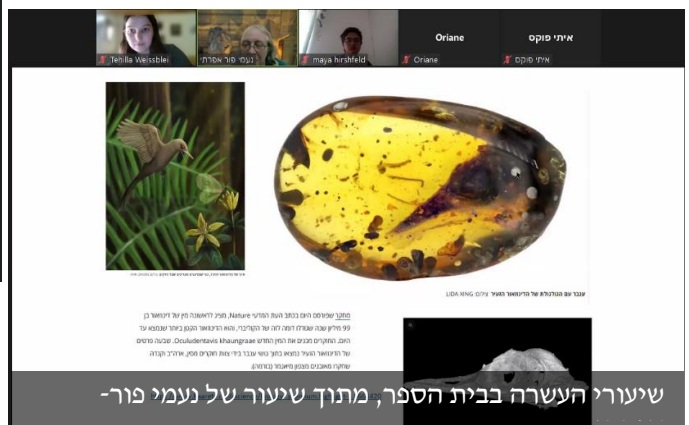
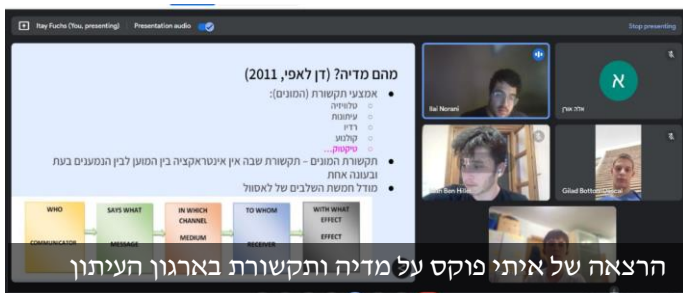
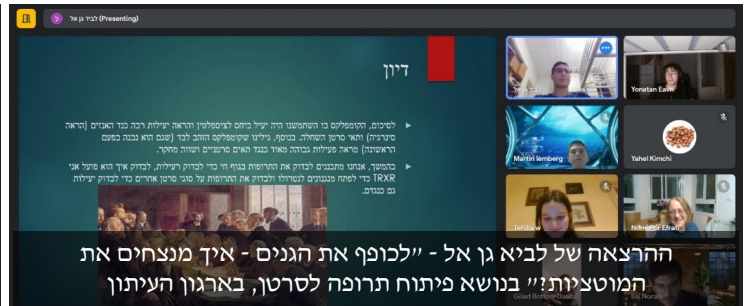
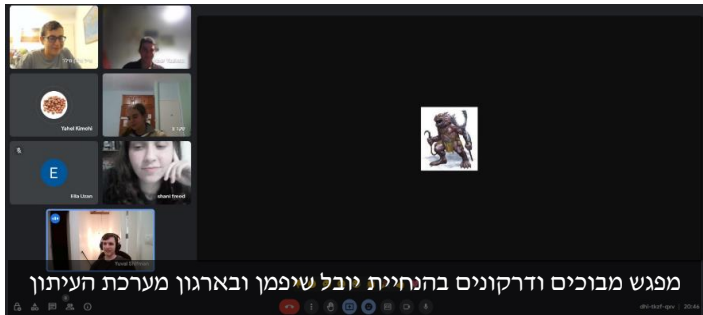
השתתפנו באין ספור אירועי התנדבות במסגרת הצופים, בית הספר, מד"א, או כל אחד בתור אדם פרטי. בין אם זה תרומות מזון וכסף, עזרה בבתי מלון שמארחים משפחות מהדרום, עזרה לבתי עסק קטנים, בייביסיטר לילדים שצריכים זאת, ניקוי מקלטים לתושבים שאינם מסוגלים לעשות זאת בכוחות עצמם, תליית שלטים לחיזוק העם, תרומות דם או תמיכה נפשית בכל מי שצריך זאת.

אין עוד עם אחר בעולם כמו עם ישראל, עם שנותן מעצמו את כל כולו, עם שמתאחד בין רגע, עם זיקה לאומית והבנה כי זוהי מדינתנו.

במחשבות אלו אני מתנחם בימים אלו ומתפלל לימים טובים יותר.

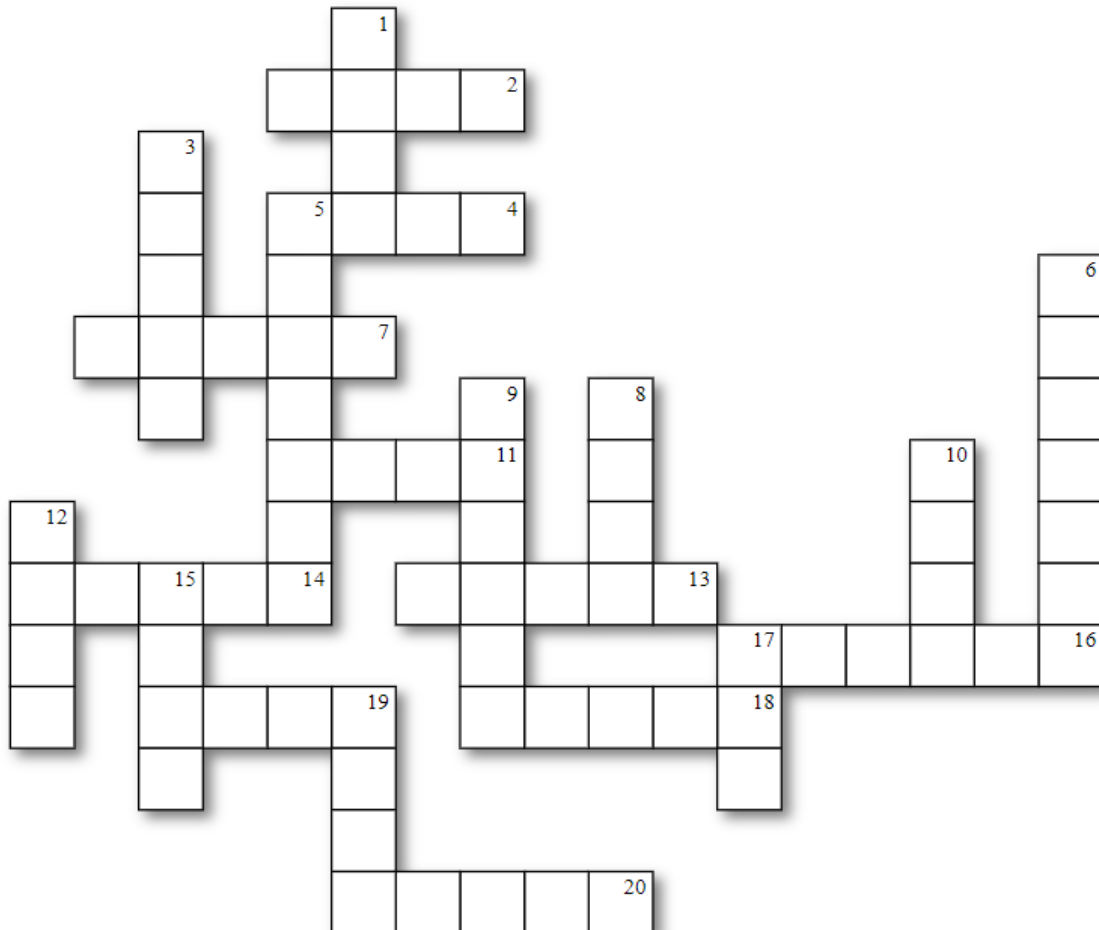
תמונת מצב - תיעוד מפעולות בית הספר והנוער בתקופת המלחמה

מאז תחילת התקופה הקשה של המלחמה בית הספר ותלמידיו התגייסו במסגרות שונות כדי לעזור למי שצריך וכדי לשמר את השגרה ● איגדנו למענכם כמה תמונות מפעולות כאלו, כדי שמי ייתן והן יעוררו בכם מעט תקווה ● ערכו: עילי נורני והלל בנג'י

תשבץ היגיון הפוגתי ומשחרר

כתבו: לי צוק והלל בנבגי

מאונך

מאונך

1. זרק בכוח דגן הפוך	2. הארי סולק מעבודתו
3. תכביר מועד	4. ששון שהפגין
5. התפרצות רגשית של פעם (ח)	7. תשלום ילקוט לצליל לעיסה
6. עץ חד בטיקטוק	11. איפה יוצרים פצצה, באח הגדול?
8. בתוכו הניח ריח טוב	13. אפס בתבשיל חם
9. פושע צד שיכר (מ)	14. הראה את חיות המים
10. עגול כמו אב ובן	16. חור שער מחיטה
12. סמור גנוב	18. לשבור את היוגורט
15. מכנס שובר שיאים	19. עין במגדר רטוב
17. אחז חזק ירק	20. כמו עיר מרכזית וגדולה
19. צייר סופר	